

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Magni dolores Matrum parturientium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

sum avellente, à se ipso exin avul-
sus est, ut veniret ad nos. Et in
hoc tertiâ. vides prodigium om-

nino stupendum, quod accidit in
ipsius partu, per quod summè dif-
fert à cæteris Matribus?

§. II.

Magni dolores Matrum parturientium.

Quando sacra Scriptura declara-
re intendit dolores maximos
ac vehementissimos, affert & alle-
gat illos fœminæ angustijs partûs
oppressæ: *Ibi dolores ut parturien-
tis*: Diceret dolores esse corporis,
quod membratim discerpitur, & in-
frusta secatur; videntur divelli ex
ipsâ cuncta viscera; nonnisi audire
est clamores horrendos, nonnisi
videre dolores lethales, nonnisi ef-
fusus sanguinis torrentes; Quæ vo-
cantur personæ in illius subsidium,
quæque nuncupant obstetrices,
nonnisi charitativæ esse videntur
carnifices, quæ exequuntur in ipsâ
sententiam pronuntiatam à DEO
ab initio in primam totius mundi
Matrem: *In dolore paries*: Non
intendunt illæ præservare ipsam à
tormentis, sed optimum exhibere
se illi credunt obsequium, præser-
vando ipsam à morte, si possint;
impedire nihilominus non pos-
sunt, quin illius percellatur metu,
sæpe videat in proximo ejusdem
constitutam periculo.

O quam funesta res est, videre
se condemnatam ad mortem, vel
saltem lethales se sufferere dolores!
Et nec unicæ à Reginâ usque ad
ancillam novissimam appellare li-

cor ab hac sententiâ: Severa quis
dem hæc esse videtur; est tamen
justa. Justa est, eòquod ipsemet
DEUS pronuntiaverit illam; Ju-
sta est, eòquod pœna sit peccati
ex omnibus maximi, id est, origi-
nalis, quod totam infecit naturam
humanam; Justa est, eòquod sol-
vere cogat Matres per dolores par-
tûs, voluptatem carnalem, quam
in foetum suorum conceptione
sunt expertæ; Justa est, eòquod sic
esse Deus necessarius naturæ, quæ
sufferre non potest, absque dolo-
re maximo tam violentos admi-
sus, quales sunt illi Matris partu-
rientis: Sententiâ hæc justa, tan-
dem est, eòquod Matres, quæ ita
accipiuntur, non progignant nisi
parvulos reos & inimicos DEI,
circumferentes peccatum & culpæ
reatum in animâ; & omnes Ma-
tres in personâ ipsamet subire o-
portet, duram hanc & funestam
sententiam, abs eo, quin sui loco
substituere ipsis liceat aliam, ut
pote condemnatas, ut ipsamet in
propriâ suâ parturiant personâ.

Nonnisi sola Mater admirabilis,
benedicta inter omnes mulieres,
Mater Virgo, Mater Dei, immunis
est à rigore hujus legis; & in hoc

L III 2

po-

Sententiâ
condem-
nans Ma-
tres ad tan-
tos dolores
sufferen-
dos, est ju-
sta.

Quomodo
sanctissima
Virgo Ex-
empta fue-
rit inter

Mil. 47. vi.
p. Milic.
Matris Ma-
trium cum
dolore pa-
turientium.

Ca. 3.

omnes Ma-
tres in par-
tu suo.

potissimum ipsa omnino differt à cæteris Matribus. 1. omnes aliæ Mares inquinatæ in anima suâ fuerunt à peccato originali, & ideo condemnatæ sunt ad pariendum cum dolore; siquidem Sanctus **S. Thomas.** Thomas tenet, quod, si status innocentie semper perseverasset, omnes Mares genuissent absque dolore; sola Sanctissima Virgo præservata fuit ab hac originali maculâ; æquum igitur est etiam parere illam absque dolore. 2. Omnes aliæ Mares esse suis infantibus dare ceperunt cum voluptate, & omnes etiam finem illis in lacem producendis imponunt cum dolore. Nonnisi sola Mater Virgo est, quæ, cum non senserit corporalem quandam voluptatem in Conceptione, nec aliquem experta est dolorem in Partu Unigeniti Filij sui. 3. Omnes aliæ Mares non implent mundum nisi parvulis reis, & magnis Dei inimicis, circumferentibus peccatum in animâ suâ; & ob id solùm dignissimæ sunt, ut torquentur velut rex & crimini obnoxie: Sed Sanctissima Virgo sola est Mater, quæ dat mundo Sanctum Sanctorum, illique omnipotens largitur remedium contra omnes nostras miseras humanas, & fontem universalem omnis felicitatis tum temporalis, tum æternæ; & ob hoc solum degustare meretur dulcedinem & consolationem purissimam, quæ in cælo sit & in terris. 4. Tandem om-

nes ulix Mares partui vicinæ tristantur, ita dicente Evangelio: *Mulier cum parit, tristitiam habet.* Joh. 16. v. 21. Metus immanium, quos experturæ sunt, dolorum, hujus sufficiens illis præbet argumentum. Sed Sanctissima Virgo ex adverso innatabat gaudio, eoque maximo, dum suum enitebatur Filium. Nonne intueris, ipsam omni ex parte differe in partu suo à cæteris Matribus?

Si quæras, quodnam gaudij habuerit argumentum? Est, quod noverat, portare se in castissimo utero suo fontem omnium gaudiorum, quæ replent & oblectant cor Dei ipsius, quantumvis immensum. O Deus? quando contemplabatur, eundem Unigenitum Filium, qui est in sinu Patris (velut objectum complacentiæ æternæ) esse quoque in Virgineo utero suo, proprium suum Filium, ut jucundissima complacentiæ suæ esset objectum: Nonne abunde hoc fuerat, undè abundantiori repletur gaudio, quàm omnes intellectus tum Angelorum, tum hominum comprehendere possint?

Noverat ipsa, esse in se solam à Deo electam inter omnes creaturas ab ipso è nihilo extractas, vel quas omnipotens illius brachium extrahere ex eo posset, ad concedendum sibi infinitum thesaurum suum; possidere se solam omnem felicitatem magni hujus universi, desideratum cunctis sæculis, & uni-

Sanctissima
Virgo
abundabat
gaudio in
suo partu,
& quare.

universorum spem mortalium. Ex-
periebatur ipsa consolationes quæ
blandiebantur ipsorum expecta-
tioni; ardentissimisque ipsorum de-
siderijs, aspiciendi aliquando adim-
pletionem illarum; & quantò
magis appropinquabat hic dies,
tantò magis succendebantur ipso-
rum desideria, magisque excre-
bant ipsorum gaudia: Cùm ergò
ipsa præsentem hunc videret, &
per se omnes promissiones Dei fo-
re adimplendas, omnia mortalium
exsatianda desideria, & cuncta sæ-
culi ingenti hoc profundenda gau-
dio, quod tot an tantis prosequen-
bantur gemitibus, tot ac tantis an-
helabant suspirijs: hinc omnes
affectus spei, desiderij, gaudij,
quos distributos possidebant om-
nes animæ Patriarcharum, Prophe-
tarum, omniumque adventum
Messiæ expectantium, præsentem
erant in ipsâ, & omnes in ipsius
collecti corde: Cogita, an ex hoc
obruenda non fuerit de cumanò
gaudiorum oceanò, & fatete, ve-
rum igitur esse, ipsam differre plu-
rimùm à cæteris Matribus, quæ
partui vicinæ obruuntur mœrore,
eòquòd paritura mox sint cum
dolore, pro eo, quod ipsa ineffa-
bili superabundeabat gaudiò, utpo-
te certa, parituram se absque do-

lore totius felicitatem universi.

Quòmodo autem demulceri ip-
sa poterat tantò gaudiò, interroga-
bam adhuc ductorem meum, pro-
bè gnara, videre se omnium pri-
mam Deum suum coram se anni-
hilatum, Deum plorantem, Deum
patientem, & contremiscentem præ
frigore? Cùm videret eò se reda-
ctam, ut pareret ipsum in vili sta-
bulo, quod non nisi jumentorum
congruebat diversorio? ubi nihil
habebat suppellectilis, non lectum,
non mensam, non sellam, non ig-
nem, non utensilia, nil denique
omnium, quæ extremæ inservient
necessitati, novissimæ & abjectis-
simæ mundi totius Personæ? ubi
est Mater, quæ possit latari, cor-
ctam se videns ad pariendum in
ejusmodi loco? Et quia verum est,
ipsam commoda Dei sui & Unige-
niti Filij infinitâ ratione magis ha-
buisse cordi, quàm illa cæterarum
omnium simul creaturarum, an
credam ipsam argumentum habuis-
se gaudij, creaturarum aspiciens fe-
licitatem? hæc miseriarum abyssus,
cui noverat semetipsam mox im-
mersuram Creatorem suum, &
Deum suum, nonne quam pri-
mùm enecare debuerat ipsam
præ dolore? Ecce respon-
sum ipse!

